

καὶ ποτὲς πονθὲν δὲ σταματοῦσαν.
 Δὲ δυνόταν νὰ γελάσουν τὸ στενὸ καιρὸ,
 καὶ δὲν εἶχανε καιρὸ
 ἀπὸ τῆ δουλειὰ τους χέρια.

Συλλογιότανε συχνὰ τὸ θάνατο τους,
 καὶ πιστεύανε σ' αὐτὸν πιστὰ καὶ στέρια,
 τὸν ἐπρόσμεναν, σὰν ἓνα γνώριμό τους,
 πὺν τὸν καρτεροῦν καιρὸ, μ' ἀνοιχτὰ χέρια.
 Ποὺ καὶ ποὺ κάπιο παρὰπονο ἔλεαν,
 σὰν οἱ δρόμοι στέκαν μπρὸς τους πετρωμένοι
 καὶ καινούριοι πόνοι εἶταν σπαρμένοι.
 Εἶχανε καρδιὰ ὅλο μπῆδος νὰ βλέπουν,
 ὅλα ὁ χρόνος νὰ τὰ φέρει μόνος,
 ἢ Δουλειὰ κι ὁ Χρόνος.

Καὶ πεθάνανε μὲ τὴ δουλειὰ στὰ χέρια,
 εἶχανε δὲν εἶταν στὰ πενήντα ἀνέρια.
 Οὔτε νὰ πεθάνουν ἀρκετὸς καιρὸς,
 μόνο λίγες μέρες κ' ὕστερα πὰ πᾶνε,
 μᾶς ἀφήκανε στὰ δάκρυα καὶ στὰ πλούτη μπρὸς
 καὶ γιὰ κλάμα πὰ ὁ καιρὸς μας θάναι,
 μὰ πολλὸς καιρὸς.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΣΚΟΚΟ

Ἄφου «Ἀριστεῖο» σήμερ
 θὲ νᾶχει ὁ κάθε λόγιος,
 ἔπρεπε νᾶχεις πὰ κ' ἐσὺ
 καθὼ... ἡμερολόγιος.

ΕΙ ΔΑΛΟ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ

Ὅλοι τὸ λὲν αὐτὸ πὺν λὲς
 στὰ φληναφήματά σου
 πὼς ὁ Ψυχάρης ἀγνοεῖ—
 ὦ, ναί!—τὰ Ἑλληνικά σου!

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ